

Rispan rukous

Nainen makaa maassa. Sataa. Hän herää, kun joku tönäisee häntä selkään.

– Eikö olisi jo aika mennä kotiin, kysyy naisen herättänyt sotilas. Rispa ei vastaa. Hän vetää peiton tiukemmin ympärilleen ja tarkistaa, että säkkikangas, jonka hän on levittänyt poikiensa ylle, on yhä ehjä. Rispa kurkistaa, ettei lintuja tai eläimiä ole joutunut säkkikankaan alle. Hän menee uudestaan pitkäkseen ja yrittää nukahtaa. Sotilas mutisee jotain ja jatkaa matkaansa. Hän ei voi ymmärtää naista, joka jo melkein viiden kuukauden ajan päivin ja öin on vahtinut kalliolla kuolleiden poikiensa vieressä.

– Olin kanssanne, kun elitte, olen kanssanne myös silloin, kun teitä ei enää ole, Rispa ajattelee.

Rispa antaa ajatustensa harhailla. Siitä on kauan aikaa, mutta hän muistaa sen hyvin. Kuinka kuningas lähetti palvelijan hakemaan Rispa. Hänestä tulisi yksi kuninkaan vaimoista. Rispa koki itsensä yhtä aikaa valituksi ja äärimmäisen säikähtäneeksi. Hän synnytti kuningas Saulille kaksi poikaa. Sitten kuningas kyllästyi Rispaan ja löysi jonkun muun, jonka kanssa huvitella. Mutta eräänä päivänä kuninkaan sotaherra Avner näki Rispan ja otti mukaansa. Rispa ei voinut valita lähtikö vai ei. Asiat menivät niin kuin menivät. Yhtä nopeasti kun Avner vei hänet mukaansa, yhtä pian se oli ohi. Mutta Rispalla oli kuitenkin poikansa Armoni ja Mefiboset.

Nyt pojat makaavat kuolleina ja silvottuina säkkikankaan alla kalliolla. He ovat käsittämättömän konfliktin uhreja. Yhtä päättäväinen kuin Rispa oli ollut siitä, että antaa pojilleen hyvän alun elämälle hän on nyt halutessaan että pojat saavat oikeat hautajaiset.

– Se kuuluu jokaiselle ihmiselle, että tulee nähdyksi elämässä ja nähdyksi kuolemassa, hän ajattelee. – Kaikilla on oikeus tulla surruiksi.

Ja sitä Rispa tekee. Suree ja rukoilee niin kauan, että kyyneleet ja sanat loppuvat. Hän muistaa omat poikansa. Armonin, joka oli heistä vanhempi, ja nuoremman Mefibosetin. Kuinka ylpeä Rispa oli heistä, nähdessään heidän kasvavan, oppivan uusia asioita, ylpeä heidän uteliaisuudestaan. Kuinka erilaisia he olivat ja kuinka paljon Rispa rakasti heitä.

– Minä olin jonkin aikaa kuninkaan vaimo, ainakin yksi heistä, Rispa ajattelee. – En halunnut sitä, mutta sellaiseksi elämäni muodostui. Ja poikiani ei kukaan voi minulta viedä.

Niin hän ainakin oli uskonut. Nyt pojat lepäsivät hänen vierellään kuolleina ja silvottuina. Rispan sydän oli särjetty jo niin monta kertaa, että kun hän sai kuolinsanomana, hän ei tiennyt oliko siitä enää mitään jäljellä. Rispa ei kuitenkaan aikonut lähteä paikalta ennen kuin kuningas itse kuulisi hänestä ja antaisi Rispan pojille arvokkaat hautajaiset. Heillä oli siihen oikeus kuninkaan uhrilampaina. Sen oli uusi kuningas Daavid heille velkaa. Hänhän oli valinnut, että Rispan pojat uhrataan vihollisille. Että kirous raukeaisi ja Jumala taas kuulisi kansan rukoukset.

– Jumala on aina kuullut rukoukseni, Rispa ajattelee. Sain kaksi poikaa. Mutta nyt en enää tiedä mistään mitään. Ainoa jäljelle jäänyt rukoukseni on, että saan haudata poikani. Rispa vaipuu levottomaan uneen.

Rispa makaa maassa. Sataa yhä. Hän herää siihen, kun selkään tönäistään ja ääni sanoo:

– Nouse ylös Rispa! Kuningas on kuullut sinusta. Hän haluaa noutaa poikiesi ruumiit ja haudata heidät yhdessä kuningas Saulin ja tämän poikien kanssa. Rispa kuulee sanat, muttei ymmärrä.

Muutama päivä myöhemmin Rispan rakkaat pojat haudataan. Hän huolehti heistä, kun he elivät ja hän huolehti heistä, kun he olivat kuolleet. Rispa ei elänyt turhaan. Jumala oli kuullut hänen rukouksensa.

Rispa on yksi niistä monista naisista ja äideistä, jotka kaiken kärsimyksen keskellä eivät anna äänensä vaieta. Hän on se, joka lujasti ja sisukkaasti taistelee oikeuksiensa puolesta. Hän taistelee oikeudesta arvokkuuteen ja oikeudesta olla ihminen.

Rabbi Jonathan Magonet kuvailee Rispa *”jokaisena äitinä, joka näkee poikiensa tulevan tapetuiksi valtion tekemien päätösten takia sodan aikana tai rauhan vallitessa. Kaikki mitä hänellä on jäljellä, on poikiensa muiston vaaliminen, eläminen todistaakseen siitä, mikä on tapahtunut ja saattaakseen maailman johtajat vastuuseen.”*

Emme tiedä Rispaista paljoa enempää kuin sen, että hänen nimensä mainitaan Raamatussa neljä kertaa. Tiedämme, että hän oli yksi kuningas Saulin jalkavaimoista ja sai tämän kanssa kaksi poikaa. Tiedämme myös, että Saulin sotaherra Avner raiskasi hänet. Purkaakseen kirouksen kuningas David piti itseään pakotettuna uhraamaan muutamia nuoria miehiä viholliselle. Heidän joukossaan olivat myös Rispan kaksi poikaa. Rispa valvoi pitkään poikiensa ruumiiden vieressä heidän kuoltua. Teollaan hän onnistui vakuuttamaan kuninkaan niin, että tämä antoi haetuttaa Rispan pojat ja hautasi heidät yhdessä isänsä Saulin ja velipuolien kanssa, joiden ruumiit David oli hakenut viholliselta.

Kertomus löytyy toisesta Samuelin kirjasta 21:1-14

Kysymyksiä ja tehtäviä

Lue kertomus kokonaisuudessaan ja pohdi seuraavia asioita.

1. Rispa, nainen johon voi samaistua
2. Naiset ja lapset konfliktien ja sellaisten tapahtumasarjojen uhreina, jotka ovat heidän oman kontrollinsa ulottumattomissa
3. Naiset rohkeina toimijoina jotka nousevat miehistä vallan väärinkäyttöä vastaan

4. Symboliset teot muutoksen välineinä

5. Elämä, kuolema, ihmisarvo

Teksti: Pastori Jan Edström, Finlands svenska baptistsamfund

Käännös: Nora Repo